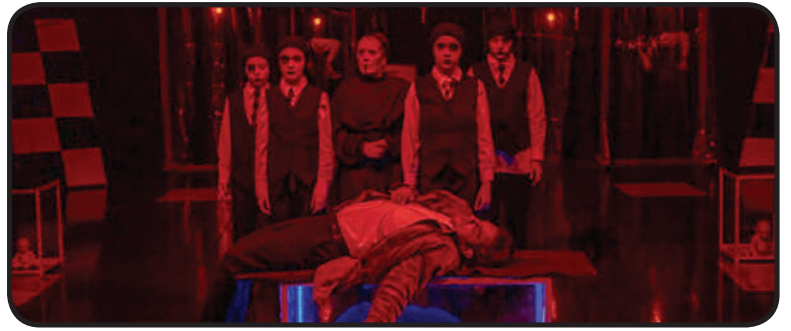

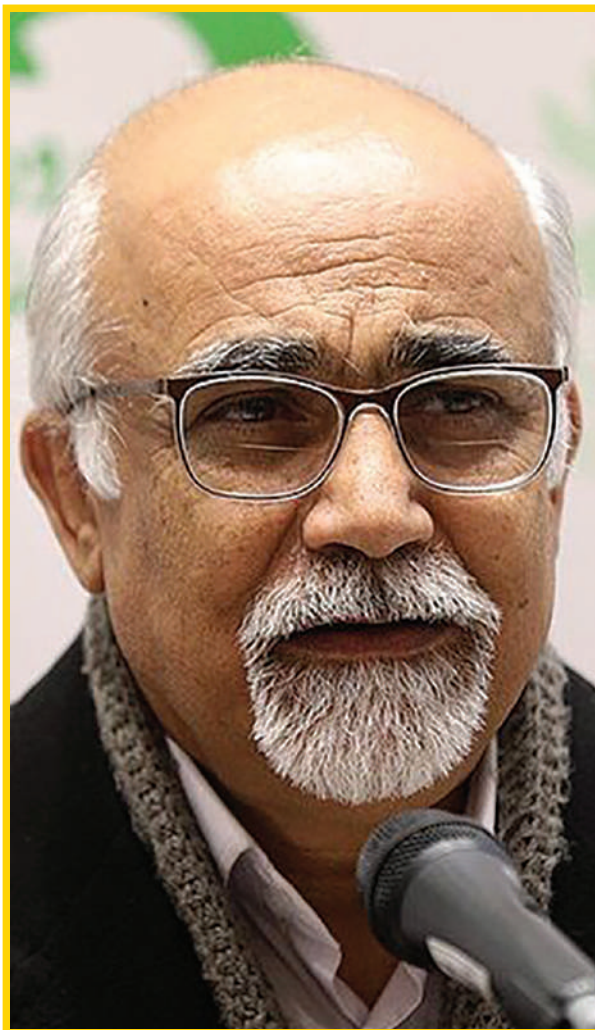
کلاس‌های آموزشی کانون نویسندگان قم برگزار می‌شود

هادی ربانی عضو هیأت مدیره کانون نویسندگان قم درباره برگزاری سسی و پنجمین دوره کلاس‌های آموزشی گفت: در این دوره، کلاس‌های نویسندگی، یادداشت‌نویسی، ویرایش، خبرنگاری، داستان‌نویسی، فیلمنامه‌نویسی، عکاسی خبری و ویرایش رایانه‌ای ویژه برادران و خواهران برگزار می‌شود. در پایان دوره به هنرجویانی که بتوانند دوره‌ها را با موفقیت طی کنند، گواهی نامه معتبر اعطا می‌شود. وی برگزاری جلسات هفتگی «شرح مثنوی» را از برنامه‌های در حال برگزاری کانون برشمرد و گفت: این جلسات با حضور استاد یساولی روزهای شنبه هر هفته ساعت ۱۹ در دانشگاه طلع مهر، واقع در میدان رسالت قم برگزار می‌شود و حضور همه علاقه‌مندان در این نشست بلامانع است. اتسنیم

برای اجرای نمایش تهدید شدیم!

میثم شمسین، کارگردان نمایش «دو دوز سایتوتک» که این روزها در تالار حافظ روی صحنه است، عنوان کرد این اثر نمایشی به نقد نظام سرمایه‌داری و رفتار سرمایه‌داران می‌پردازد. برای اجرای این نمایش تنها به خاطر ایدئولوژی مان خیلی اذیت شدیم اما اعتقاد من این بود که فضا، فضایی نیست که در آن میدان را ترک کنیم آن هم برای اینکه می‌خواهیم حرفمان را بزنیم. افرادی که به ما توهین می‌کنند اعتقادشان این است هنرمندانی که در این شرایط اجرا می‌کنند با مردم نیستند. در حالی که من معتقدم چون ما قرار است حرف دل مردم را بزنیم، می‌خواهیم تئاتر اجرا کنیم. تعریف اعتراض با اعتصاب متفاوت است. چرا باید گروه‌ها را تهدید کنند که نباید کار کنید یا به آنها توهین و فحاشی کنند. امهر

اوضاع بغرنجی‌ست!

کشورشان آشنا شوند و آن را دوست داشته باشند. بچه‌ها باید حضور فعال و کنشگر خود و نیاکانشان را در تاریخ ببینند که این اتفاق نمی‌افتد. این در حالی است که الان بچه‌ها به منابع گوناگون دسترسی دارند و نمی‌شود حقایق را به آن‌ها نگفت. او با تأکید بر این که مشکل از کتاب‌های درسی است، افزود: زمانی که بچه‌ها از کتاب‌های درسی فاصله می‌گیرند و با کتاب‌های دیگر آشنا می‌شوند، واقعا تاریخ را دوست دارند و می‌خوانند. بچه‌ها به تاریخ، فلسفه و سیاست علاقه دارند اما سیستم آموزش و پرورش ما این اندیشه‌ها را درست منتقل نمی‌کند، بلکه یک سری مبانی کلیشه‌شده و بدور از واقعیت را به بچه‌ها ارائه می‌کند، در حالی که بچه‌ها می‌فهمند. این نویسنده در ادامه خاطر نشان کرد: البته رمان‌های تاریخی که برای بچه‌ها نوشته می‌شوند هم تابعی از کتاب‌های درسی هستند. این مصیبتی است که کتاب‌های کودک دارد. ساختار، ساختار دولتی است و به سختی می‌شود چند کتاب خوب پیدا کرد که بچه‌ها را با تاریخ و فرهنگ خودشان آشنا کند. حتی ناشر خصوصی ما چیزی چاپ می‌کند که بتواند به مراکز دولتی بفروشد.

محمد رضا یوسفی بیان کرد: ادبیات کودک ما سال‌هاست با بچه‌ها چندان صادق نبوده است. ما سیطره بخش دولتی را داریم، نویسنده‌ها به خودسانسوری عادت کرده‌اند. اگر ادبیات بزرگسال ما مشکلش سانسور باشد، ادبیات کودک ما مشکل چندگانه دارند و طبیعی است بچه‌ها روی خوش به کتاب‌های تاریخی نشان ندهند. پدر و مادرهای ما باید کلی جست‌وجو کنند تا کتاب مناسب برای بچه‌هایشان پیدا کنند و در نهایت مجبور می‌شوند سراغ ترجمه بروند. فشار بخش دولتی و وزارت ارشاد زیاد است، نویسنده دچار خودسانسوری شده و در نهایت رمان یا تیراژ ۵۰۰ نسخه منتشر می‌شود. این تیراژ کجا مطرح شود؟ اوضاع بغرنجی است. ایسنا

محمد رضا یوسفی با انتقاد از ادبیات دولتی کودک و با بیان این که ادبیات کودک با کودکان صادق نبوده است، گفت: اگر بچه‌ها با تاریخ واقعی کشورشان آشنا شوند، به آن علاقه‌مند می‌شوند اما تاریخی که در کتاب‌های درسی بچه‌ها ارائه می‌شود، ارائه‌ای است که بیشتر آن‌ها را دلزده می‌کند.

این نویسنده ادبیات کودک و نوجوان درباره کتاب‌های جدیدی که در دست نوشتن یا انتشار دارد، گفت: به تازگی رمان «پانزده سالگی» از من در انتشارات بنفشه منتشر شده است؛ کتاب دیگرم «حسنی و اطلسی» است که در انتشارات مدرسه در این روزها منتشر خواهد شد. در ضمن یک رمان نوجوان با عنوان «عالیجناب بو» در انتشارات محراب دارم. همچنین یک بازآفرینی از «خاله‌سوسکه» در انتشارات علمی و فرهنگی در دست چاپ دارم.

او سپس با اشاره به این که رمان‌هایی که درباره شاهنامه نوشته، به ۱۰۰ عنوان رسیده است، بیان کرد: ۳۰ جلد از این مجموعه منتشر شده و در حال نوشتن رمان‌های دیگر این مجموعه هستیم. در کنار این مجموعه رمان نوجوان دیگری با عنوان «کسی اینجا شطرنج بلد نیست» در دست دارم که در حال بازنویسی آن هستیم.

این نویسنده ادبیات کودک و نوجوان درباره نوشتن تاریخ برای نوجوانان و این که به نظر نوجوانان چندان به تاریخ علاقه‌مند نیستند، اظهار کرد: تجربه به من می‌گوید بچه‌ها تاریخ ایران را خیلی دوست دارند اما تاریخی که به آن‌ها عرضه می‌شود، تاریخ دست‌کاری شده‌ای است. اگر بچه‌ها با تاریخ واقعی کشورشان آشنا شوند به آن علاقه‌مند می‌شوند اما تاریخی که در کتاب درسی بچه‌ها ارائه می‌شود، ارائه‌ای است که بیشتر بچه‌ها را دلزده می‌کند و انگیزه‌ای در آن‌ها ایجاد نمی‌کند تا با تاریخ واقعی

